

Arrest

nr. 273 918 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HACKERT *loco* advocaat C. MERCKX en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 juni 2021.

1.2. Op 15 oktober 2021 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 10 november 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H. H. A. (°2002), verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken. U behoort tot de stam Tuni en bent moslim. U bent afkomstig uit Merca, Somalië. Daar Al-Shabaab wilde dat u zich bij hen aansloot, werd u op een dag ontvoerd. Na ongeveer een maand viel de overheid Al-Shabaab aan, waardoor u kon vluchten. In september 2019 verliet u vervolgens Somalië. U nam het vliegtuig naar Turkije en reisde verder per boot naar Griekenland. U kwam aan op het eiland Xios op 20 november 2019. Diezelfde dag diende u er een verzoek om internationale bescherming in. In Xios verbleef u de hele tijd in een vluchtelingenkamp. Op 15 december 2020 werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. Toen u deze status en bijgevolg ook een identiteitskaart ontving, reisde u per boot naar het Griekse vasteland. U ging naar Athene, maar verbleef daar slechts één dag. Vervolgens reisde u met behulp van een smokkelaar verder via Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 22 juni 2021. De smokkelaar was betaald om u tot het Verenigd Koninkrijk te brengen waar een tante van u woont, maar liet u hier achter. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 23 juni 2021. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. U stelt niet terug te kunnen naar Griekenland daar het niet mogelijk is om daar een toekomst op te bouwen. Er is geen werk, geen gezondheidszorg, geen onderwijs, je kan er geen woning vinden en er is zeer veel racisme.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele foto's en filmpjes voor die genomen werden in het vluchtelingenkamp in Xios.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn (zie administratief dossier). Na onderzoek door de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 13 juli 2021 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Aldus was u bij aankomst in België al minstens 18 jaar en geen minderjarige.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, waarvan kopie bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (Verklaring DVZ, p.10; CGVS, p.2). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u in Griekenland een positief antwoord kreeg inzake uw verzoek om internationale bescherming daar daterende van 20/11/2019 (Eurodac marked hit).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen

uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigen gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstige van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstige betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstige van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, bv. erbarmelijke levensomstandigheden, geen onderwijs, geen werk, geen goede gezondheidszorg en veel racisme, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstige van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer u deze lidstaat onmiddellijk verliet na het verkrijgen van de bescherming, die u verleend werd (CGVS, p.8). Zo besliste u nog voor het ontvangen van uw status reeds om Griekenland te verlaten (CGVS, p.8). U baseerde zich hiervoor op zaken die u had gehoord van andere vluchtelingen en landgenoten. U reisde onmiddellijk verder en ondernam geen enkele poging om uw leven op te bouwen in Griekenland. Na het ontvangen van uw beschermingsstatus heeft u niet meer gezocht naar werk, naar een woonst of naar onderwijs (CGVS, p.7, 8). U bent ook niet meer naar de dokter geweest in Athene (CGVS, p.8). Dit alles toont aan dat u geen enkele intentie had om een bestaan uit te bouwen in Griekenland en bijgevolg hier dan ook geen stappen toe gezet heeft. Dit wordt bevestigd door uw verklaring op DVZ waar u stelde dat u geen bescherming wou aanvragen in België want dat u onderweg was naar een tante in het Verenigd Koninkrijk, maar dat de smokkelaar u hier achterliet (zie DVZ Verklaring punt 27). Er kan ergo niet gesteld worden dat uw rechten er niet gerespecteerd werden en de beschermingsstatus onvoldoende dient geacht te worden.

De foto's en filmpjes die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U wil hiermee de slechte leefomstandigheden aantonen in het vluchtelingenkamp in Xios. U haalde hierbij aan in het kamp slachtoffer te zijn geworden van geweld. Deze zaken betreffen echter de periode van vóór het verkrijgen van uw beschermingsstatus in Griekenland. Deze beelden tonen geenszins aan dat u na het ontvangen van uw statuut enige stappen ondernam om uw bestaan daar uit te bouwen, of dat u hierbij ernstige moeilijkheden ondervond. De twee foto's van wat vermoedelijk littekens zijn, kunnen het voorgaande evenmin aantonen. Uit deze twee foto's kan niet worden afgeleid wat de oorzaak van deze littekens is. Bijgevolg leveren ze geen bewijswaarde ten aanzien van het argument dat uw beschermingsstatus in Griekenland onvoldoende zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie *juncto* schending van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker argumenteert, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad oordeelt dat om een duidelijke beoordeling te maken van het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer, er naast de individuele omstandigheden ook rekening moet worden gehouden met de algemene situatie in Griekenland. Hij stelt dat het CGVS op geen enkele wijze aantoont dat het een omstandig en objectief onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gebaseerd op de algemene situatie in Griekenland. Er is op geen enkele wijze onderzoek gedaan naar de socio-economische omstandigheden in Griekenland en alleen al daarom ligt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts stelt verzoeker dat het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief is en dat het Hof van Justitie stelt dat het kan dat in een Lidstaat de fundamentele rechten van verzoeker in gevaar komen. Systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat zijn daarvoor niet noodzakelijk. Er kan niet zomaar worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ter staving verwijst verzoeker naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 die op basis van actuele informatie en rapporten over de situatie in Griekenland vaststelde dat er in Griekenland een reëel risico is om in een situatie te belanden die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt vervolgens: *“Ten eerste verwijst de Nederlandse Raad van State naar de Griekse wetwijzing die er in maart 2020 kwam en ernstige gevolgen had voor mensen die een erkenning van een subsidiaire status verkregen*

(statushouders): De periode waarin men een opvang moest verlaten en een zelfstandige woonruimte diende te vinden werd teruggebracht van zes maanden naar slechts één maand; mensen die bescherming kregen kunnen ook geen aanspraak meer maken op materiële voorzieningen voor asielzoekers. Deze maatregelen hebben tot gevolg dat de druk op de materiële voorzieningen die er wel nog zijn, torenhoog is geworden en het risico dat statushouders op straat belanden erg hoog is. Bijkomend probleem is verzoeker zijn subsidiaire bescherming dreigt af te lopen 14 december 2021. Wanneer verzoeker gedwongen zal moeten terugkeren naar Griekenland, zal hij niet meer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning en maanden moeten wachten tot er opnieuw een verblijfsvergunning wordt afgegeven. Zonder deze vergunning kan verzoeker geen belastingnummer of sociale zekerheidsnummer verkrijgen. Dit heeft tot gevolg dat hij geen toegang zal krijgen tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt. Dit werd ook opgemerkt door de Nederlandse Raad van State die daarom oordeelde tot de vernietiging van de beslissing (Raad van State (NL), 202006295/1/V3 dd. 28 juli 2021; Raad van State (NL), 202005934/1 /V3 dd. 28.07.2021). De combinatie van de lange wachttijden voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning (initieel was dat voor verzoeker al zes maanden), in combinatie met de wetwijziging van maart 2020 zorgen ervoor dat verzoeker nog moeilijker zijn rechten zal kunnen uitoefenen. Verzoeker zal sowieso maandenlang op straat terecht komen, zonder financiële middelen, zonder zorg en zonder dak boven zijn hoofd. Er is meer dan een reëel risico dat hij in een situatie zal belanden die in strijd is met artikel 3 EVRM. Bovenstaande vaststellingen door de Nederlandse Raad van State hebben ontegensprekelijk ook hun belang voor de Belgische praktijk. Dit heeft tot gevolg dat het CVGS niet zomaar zonder de minste motivering kan uitgaan van de toepasselijkheid van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het CVGS kan evenmin zonder meer stellen dat de toestand van verzoeker niet zou leiden bij terugkeer tot een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM. Het CVGS heeft bovendien op geen enkele wijze aandacht voor de situatie van verzoeker waarbij zijn statuut van subsidiair erkende slechts geldig was voor één jaar en deze geldigheid afgelopen zal zijn tegen dat hij terug in Griekenland zou aankomen. Het CVGS motiveert op geen enkele wijze hoe verzoeker met deze omstandigheid dient om te gaan en hoe hij omwille van die reden niet blootgesteld zou worden aan een verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat zou stellen om te voldoen aan de meest elementaire basisbehoeften.”

Verzoeker citeert vervolgens met betrekking tot huisvesting in Griekenland volgende bronnen: Rapport van Asylum Information Database (AIDA), Country Report 2019-2020: Greece, pg. 217; 2018 en schriftelijke opmerkingen van Refugee Support Aegean (RSA) en Stiftung Pro Asyl in de procedure bij het EHRM in de zaak nr. 52334/19, *K.D ea. T. Nederland en Griekenland*, 4 juni 2020. Met betrekking tot tewerkstelling citeert verzoeker opnieuw uit de voormelde schriftelijke opmerkingen van Refugee Support Aegean (RSA) en Stiftung Pro Asyl en het AIDA rapport, p. 220 en 222. Met betrekking tot sociaal welzijn benadrukt verzoeker dat begunstigden van internationale bescherming niet in aanmerking komen voor enige financiële steun of ondersteuning, “nu zij vaak geen registratienummer hebben voor de belastingen, een sociaal nummer of een bankrekening, wat vaak voorwaarden zijn. Ook eist men vaak dat men op zijn minst een bewijs van verblijf in een gehuurd goed of eigendom kan voorleggen. Ook hier vallen begunstigden van internationale bescherming vaak uit de boot” (AIDA, p. 222 en schriftelijke opmerkingen van Refugee Support Aegean (RSA) en Stiftung Pro Asyl). Inzake gezondheidszorg citeert verzoeker eveneens uit schriftelijke opmerkingen van Refugee Support Aegean (RSA) en Stiftung Pro Asyl en het AIDA rapport, p. 222-223. Onder verwijzing naar arrest nr. 242 778 van 23 december 2020 stelt verzoeker dat op basis van het bovenstaande rapport het CVGS niet in redelijkheid kan beweren dat het bestaan van ernstige moeilijkheden in Griekenland met betrekking tot huisvesting, tewerkstelling en medische zorgen geen indicaties zouden inhouden van een risico op een situatie van materiële deprivatie.

Hij betoogt vervolgens dat de individuele omstandigheden van verzoeker niet los kunnen gezien worden van de algemene situatie in Griekenland en argumenteert: “Het CVGS kan niet enkel de focus leggen op de individuele omstandigheden. De algemene situatie in Griekenland is eveneens belangrijk. Tekortkomingen in Griekenland moeten ernstig zijn zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker terecht komt in een situatie die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovenstaande rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en de vaststellingen van internationale bronnen zijn belangrijk in dat kader. Zij geven aan dat de situatie in Griekenland dermate ernstig is, dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 3 EVRM wanneer men verzoeker zou terugsturen. De bestreden beslissing dient dan ook geannuleerd te worden. de individuele omstandigheden van verzoeker- Het feit dat verzoeker besloot om Griekenland te verlaten en geen pogingen heeft ondernomen om zijn leven in Griekenland uit te bouwen, sluit niet uit dat verzoeker in een situatie van ernstige materiële deprivatie terecht komt bij terugkeer. De Nederlandse rechtspraak evenals internationale bronnen tonen aan dat dat met zekerheid het geval zou zijn. Bovendien gaf verzoeker op verschillende momenten aan tijdens zijn verhoor dat hij: -Hij geen werk vond. Hij niet gelijk behandeld werd als de Grieken als het op werk aankwam. Dat hij zelfs de luchthaven niet in mocht met zijn documenten, dus ook geen toegang kreeg tot enige job. -Hij geen enkele toegang kreeg tot de gezondheidszorg. Hij geen geld had en dus ook niet naar de dokter kon. -Zijn tent afgebrand werd en hij

ook geen nieuwe kreeg in het vluchtelingenkamp. -Hij geslagen werd door de politie evenals door Griekse onderdanen enkel en alleen op basis van zijn ras. -Hij in bepaalde "Griekse winkels" zelfs niet binnen mocht. - Geen toegang kreeg tot voldoende voeding."

Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat het CGVS bovendien geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet financieel zou worden bijgestaan door de Griekse overheid wanneer hij terugkeert en dat het CGVS daarover op geen enkele wijze motiveert. Volgens verzoeker is het nochtans duidelijk dat hij *"volgens de huidige Griekse wetgeving op niets aanspraak kan maken. Hij heeft geen belastingnummer, geen sociaal nummer, evenals geen huisvesting. Net zoals zovele statushouders komt hij in Griekenland gewoon op de straat terecht."*

Verzoeker betoogt tenslotte dat de bestreden beslissing hem meerdere moeilijk te herstellen ernstige nadelen bezorgt, met name psychologische en emotionele schade omdat verzoeker momenteel in angst en onzekerheid leeft en deze emotionele en psychologische schade zal vergroten en onherstelbaar zal worden indien de beslissing wordt uitgevoerd.

Verzoeker vraagt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de vernietiging van deze beslissing.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1/ Bestreden beslissing;

2/ pro deo aanstelling;

3/ Raad van State Nederland nr. 202005934/1 A/3;

4/ Raad van State Nederland nr. 202006295/1A/3;

5/ AIDA Country Report Greece 2019 update;

6/ Schriftelijke opmerkingen door RSA en Stiftung Pro Asyl dd. 04.06.2020;

7/ foto's toestand vluchtelingenkamp.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin een medisch attest wordt voorgelegd van 25 april 2022 van het AZ Klina en een overzicht consultaties tussen 6 september 2021 en 19 augustus 2021.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van

het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielpprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest *Addis* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het verplicht de overheid onder meer om

zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat EURODAC Search Result 'M' aanduidt voor verzoekster en GR1XIO(...) (Eurodac Search Result van 23 juni 2021). Verzoeker betwist niet dat hij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift informatie bij met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, met name een uittreksel uit AIDA, Country Report Greece, Update 2019 en Written submissions on behalf of Refugee Support Aegean (RSA) & Stiftung PRO ASYL, Kurdistan Darwesh and others v. Greece and the Netherlands, Application no. 52334/19, 4 juni 2020 (hierna RSA & PRO ASYL rapport). Verzoeker legt ook twee arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 neer. Verwerende partij heeft geen objectieve informatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

Zo uit de door verzoeker bijgebrachte informatie als dusdanig niet kan blijken dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, is het onmiskenbaar zo dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode veelal volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen. De bijgebrachte landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen nu hij zich beperkt tot een loutere opsomming van de problemen waaraan begunstigden van internationale bescherming zouden worden blootgesteld op het vlak van huisvesting, voedsel, maatschappelijke steun en integratie, racisme, taal en tewerkstelling. De verwijzing naar en commentaar bij twee arresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 kan hieraan geen afbreuk doen nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt.52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker, met inbegrip van zijn ervaringen in Griekenland, het verzoek te beoordelen waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen

op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland en dat dit afloopt op 14 december 2021 en in geval van terugkeer naar Griekenland niet meer in het bezit zal zijn van een geldige verblijfsvergunning en maanden zal moeten wachten op een verblijfsvergunning. Verzoeker voert verder aan dat het CGVS op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers statuut van subsidiair beschermde slechts geldig was voor één jaar en dat zijn verblijfsvergunning niet langer geldig zal zijn op het ogenblik van terugkeer naar Griekenland.

Uit het in het administratief dossier opgenomen EURODAC Marked Record dd. 24 juni 2021 blijkt dat aan verzoeker, die in een beslissing van de Dienst Voogdij na een leeftijdstest beschouwd wordt op datum van 13 juli 2021 een leeftijd te hebben van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, internationale bescherming werd verleend op 15 december 2020. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hem “1 jaar subsidiaire bescherming” werd verleend, dat hem de status werd verleend toen hij nog in Chios verbleef en dat hij pas in juni 2021 zijn “identiteitskaart” kreeg (notities PO, p. 6). Uit de brief van de Griekse National Dublin Unit die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker subsidiaire bescherming werd toegekend in Griekenland op 15 december 2020 en dat zijn verblijfsvergunning geldig was tot 14 december 2021 (zie administratief dossier, map 4 bijkomende informatie). Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stroken aldus met de gegevens in het administratief dossier. Het staat bijgevolg vast dat *in casu* verzoekers verblijfsvergunning actueel verstreken is.

Uit het door verzoeker bijgebrachte RSA & Pro Asyl rapport blijkt dat statushouders in Griekenland die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen. Statushouders die vanuit een andere EU lidstaat terugkeren, komen niet in aanmerking komen voor ondersteuning bij integratie en huisvesting via het HELIOS programma (p. 6) en zijn omwille van voorwaarden inzake de duur van het verblijf zij in de praktijk uitgesloten van de meeste vormen van sociale bijstand (p. 8). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook dat er een groot risico is op dakloosheid voor statushouders en dat de mogelijkheid voor statushouders om onderdak te vinden in centra voor daklozen in Griekenland zeer beperkt zo niet quasi onbestaande is in de praktijk (RSA & PRO ASYL rapport, p. 8-9).

Verder stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin kan blijken dat hij heden kan terugvallen op een netwerk in Griekenland noch kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat hem hierover vragen werden gesteld. In dit verband merkt de Raad ook op dat in de reeds aangehaalde brief van de Griekse Dublin Unit wordt vermeld dat hij voor zover bekend geen familieleden heeft in Griekenland of elders in Europa. De Raad wijst er ook op dat de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming vereist in geval van terugkeer naar Griekenland, daarbij rekening houdend met alle gegevens van de zaak.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen soortgelijke ervaringen als de erbarmelijke omstandigheden in Chios als verzoeker om internationale bescherming deed gelden nu hij Griekenland verliet onmiddellijk na het verkrijgen van internationale bescherming, werd hierboven reeds vastgesteld dat hij internationale bescherming verkreeg in Griekenland in december 2020 en blijkt uit zijn verklaringen dat hij pas in juni 2021, nadat hij zijn identiteitskaart kreeg het opvangkamp in Chios waar hij tot dan verbleef, kon verlaten. Hieruit blijkt dat hij wel degelijk gedurende de periode tussen eind december 2019 en juni 2021 ook als statushouder met zeer preciaire levensomstandigheden werd geconfronteerd.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker na het ontvangen van zijn beschermingsstatus niet meer heeft gezocht naar werk, een woonst of naar onderwijs, blijkt dit niet zonder meer uit de notities van het persoonlijk onderhoud, nu hij verklaarde dat hij op het eiland werk heeft gezocht in de landbouw maar dat hem werd gezegd dat er geen werk was (notities PO, p. 6) en dat er geen onderwijs was voor hen (notities PO, p. 7) en uit het voorgaande is gebleken dat hij nog een aantal maanden in Chios verbleef nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in december 2020, zoals hierboven aangehaald. Dat hij nog voor het ontvangen van zijn status had beslist om Griekenland te verlaten, doet verder geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zijn verblijfsvergunning als begunstigde van subsidiaire bescherming in Griekenland actueel verstreken is, dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders zonder (geldige) verblijfsvergunning mogelijk gedurende een zeer lange periode geconfronteerd kunnen worden met bureaucratische obstakels die het hen in de praktijk zeer moeilijk maken hun rechten als statushouders te doen gelden met een groot risico op dakloosheid tot gevolg en dat niet werd nagegaan of hij over een netwerk beschikt in Griekenland. De Raad stelt bovendien vast dat het door verzoeker bijgebrachte AIDA rapport dateert van juni 2020 en de derde partij-interventie van RSA en Pro Asyl eveneens van juni 2020 dateert, waarbij wordt vastgesteld

dat het AIDA rapport de stand van zaken weergeeft op 31 december 2019 tenzij anders aangegeven in het rapport. Voor de beoordeling van verzoekers voorzienbare levensomstandigheden als statushouder in Griekenland na terugkeer naar deze lidstaat beschikt de Raad bijgevolg niet over de meest recente landeninformatie.

De door de verzoeker voorgelegde informatie is een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen. De beschikbare informatie is *in casu* evenwel beperkt en niet recent en bevat geen verdere specifieke gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning is verstreken en naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen.

De verwerende partij heeft geen informatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland en zij die terugkeren naar Griekenland.

De Raad kan bijgevolg onvoldoende nagaan of de verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland eenvoudig kunnen worden hernieuwd. De Raad stelt vast dat hij in de huidige stand van de procedure niet beschikt over voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot de situatie van statushouders die niet langer over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland beschikken en er terugkeren (zie HvJ *Ibrahim e.a.*, punt 88 en HvJ C-483/20, *HvJ XXX tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, 22 februari 2022, punten 31 en 33). Bovendien ontbreekt het de Raad aan specifieke informatie met betrekking tot verzoekers persoonlijke omstandigheden in geval van terugkeer.

Bijgevolg kan in de huidige stand van zaken niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in het licht van de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet een schending inhoudt van artikel 4 van het EU Handvest. Bijgevolg en bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid kan in de huidige stand van zaken niet worden bevestigd dat er géén feiten of elementen voorhanden zijn die de toepassing van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet *in casu* in de weg staan, zonder verdere onderzoeksmaatregelen te bevelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 november 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET